

אוס' אהרונ' מספרת על פגישתה

עם אביה הכלוא ברומא

א בא רוצה לחזור ארצה! הוא לא שקט בחוץ ורוצה לבוא ולגמור עם העניין כאן, העיקר להיות בבית. הוא מאמין שהוא יבוא לארץ וישפט וכולם יבינו שהוא חף-משפט, אומרת אוסי, בתו בת ה-17 של רחמים (גומאדי) אהרונ, המבוקש בישראל כנאשם בפרשת הרצח הכפול.

היא יושבת ליד הבר, ולוגמת כוסית של "בייליס", משקה שטעמה לראשונה כאשר ביקרה את אביה ברומא, שם הוא כלוא עתה. הטלפון מצלצל ללא הרף, חברים מזמינים אותה לצאת ולבלות. אחד מהם

טיול של חודשיים החליטה לחזור. מקומה כאן, היא אומרת. חודש לאחר מכן נסעה לרומא. לבקר את אביה ואת אמה שכבר שהתה שם במשך חודש וחצי. היא התגעגעה אליהם. על הביקור סיפרה אוסי: הגעתי לרומא עם אחי הקטן גל. אמא לא סיפרה לאבא כלום. לבית-הסוהר נכנסה אמא לבדה, ואחר-כך קראה לגל בן הארבע ואמרה לו לרוץ לשם. אבא ראה אותו והתרגש נורא. אחר-כך גם אני נכנסתי לחדר, ואבא אמר: מה, גם את פה? הרגשתי שהוא שמח לראות אותנו. הוא נישק אותי. מצד שני הוא היה במבוכה. שאני רואה אותו במקום כזה.

„אבי סיפר

לי מה קרה”

ד יברנו על כל מיני נושאים. עברו שם אסירים ואבא דיבר איתם באיטל-קית שוטפת. הוא אמר לכולם שאנחנו הילדים שלו. כולם היו ממש חביבים. אחרי כמה רגעים אבא אמר לי שהוא מחכה לרגע שבו יוכל לחזור לארץ. אני לא היגבתי, והוא התעצבן. „מה, לא איכפת לך שאני יושב פה?” הוא שאל. „את לא רוצה שאחזור ארצה?” אני לא רציתי להגיד לו שיחזור או לא, כי אחר-כך אם לא יהיה מישפט צודק, הוא יגיד לי — את רצית שאחזור.

הבנת עול

גומאדי

אבא כבר לא היה שנתיים בארץ והוא לא יודע מה הולך כאן בעיתונים. ואינו תרמית הלבישו לו כאן. גם לנו, הילדים, הויקה הפירסומת נורא. אני הפסקתי ללמוד. אחותי הקטנה יותר, אורית, לא רצתה ללכת יותר ללמוד ואחי ברוך, שהוא חייל ביחידה קרבית, עצב מאוד מכל העניין. הוא טיפוס מופנם ולא מדבר הרבה, אבל אני יודעת כמה הוא סובל. הוא גם היחידי שלא ראה את אבא כבר שנתיים.

כשאני אומרת לאנשים שאבא שלי רוצה לחזור, כי הוא רוצה לנסות ולנקות את עצמו, יש כאלה שאומרים לי שזה תרגיל, כי ממילא יסגירו אותו עוד מעט. אבל לי הסביר עורך-דין באיטליה שמבחינת העונש, אם יאשימו את אבא ברצח, אין הבדל, כי על כל עבירת רצח חובה על השופטים להטיל מאסר-עולם, וזה לא ישנה כלל אם אבא יבוא מרצונו או אם יביאו אותו.

בינתיים יש לאבא מישפט באיטליה בקשר לדרכון הברזילאי שלו. המישפט כבר היה צריך להיות בימים אלה, אך הוא נדחה לזמנמה, ותיכף אחרי המישפט יגיע אבא לארץ.

אבא סיפר לי בדיוק איך קרה כל זה מימיה, כשעור כהן ועמוס אוריון הגיעו למיפעל עם נשק כדי לקחת את הכסף שטוביה הבטיח להם.

כמה ימים לפני כן הם התעללו בטוביה ואבא רצה לעשות סולחה ביניהם.

כשהגיעו השניים, היו אבא וטוביה בחדר וערוסי ישב עם הנשק בכניסה. אבא דיבר איתם יפה. אבל הם כעסו שהכסף שהובטח להם לא הוכן, ואבא אמר להם שיהיה בסדר והוא יסדר להם. רק שירדו מטוביה.

טוביה רצה לצאת מהחדר לשתות מים והם לא הירשו לו. עור כהן אמר לו: „אתה תעמוד פה” ושלף אקדח ואיים עליו. הוא, עור, ירה כדור שפגע בריצפה וטוביה צעק: „רמי, עזור לנו!” ואז התפרץ רמי ערוסי וירה.

אבא וטוביה השתטחו על הריצפה ואבא נפצע מהמוגן שמישהו דחף אותו ושלף קודם, וערוסי חבש לו את היד.

אחר-כך, בין כל שאר השקרים — וזה הכי מרגיז את אבא — הוא סיפר שאבא

המתנה

אוס' אהרונ' מאחרי הבר, ולצידה הנרגילה העתיקה, משובצת בחרוזים, מתנתו היקרה של בצלאל מזרחי לאביה.

רוצה לבוא אליה, אל הווילה המפוארת בתל-ברוך.

לאוסי יש גוף תמיר ופנים חייכניות. היא לובשת בגדים מבתי-האופנה היקרים ביותר באיטליה. לפני כמה חודשים עזבה את בית-הספר-התיכון, כשהיתה באמצע הכיתה השמינית. היא רוצה להקדים את גיוסה לצה"ל, ולעשות את שירותה בלהקה צבאית.

אוס' למדה ריקוד במשך 8 שנים, ומי ציירת בשעות הפנאי. עכשיו יש לה הרבה פנאי. את הלימודים היא עושה עקב המת-חיים שבעיקבות פרשת הרצח הכפול, ומחולי-השדים סביב אביה. היא הרגישה שלא בנוח בבית-הספר ונסעה לארצות-הברית. אך היא לא נשארה שם זמן רב. אחרי

הבר הלבן

אוס' על רקע ברי-המשקאות הצבוע לבן, שהוזכר פעמים רבות במישפט בצלאל מזרחי נגד עיתון הארץ. היא לובשת בגדים שקנתה בבית-האופנה של פרנצ'י ברומא. לשם נסעה כדי לבקר את אביה.

חתך את הגופות, וכך הוא נפצע. אבא שלי הוא אדם רגיש. הוא לא מסוגל לחתוך גופות. מאוחר, לימדו את ערוסי במיטרה לספר כל מיני גירסות שיתאימו למה שהם רצו.

הוא אדם

טוב במיוחד

י בחתי בעירעור של טוביה אושרי, שהיה בירושלים לפני שבועיים, שם ביקש עורך-דין יעקב רובין להביא את אבא בתור עד, כי הוא היה עדי-הראייה היחידי במיקרה שמתייחס לטוביה. רובין הוכיח שם שיש חור בריצפה מהיריה של עור, ושאריון ועור באו עם אקדחים טעונים.

הוא גם דיבר על התיק הצבאי של ערוסי, שממנו מתברר שהוא היה מכור לסמים קשים במשך תקופה ארוכה ושהוא פסיכופאט.

רובין גם דיבר הרבה זמן על הפשע המאורגן והסביר שזה אבסורד שאם אנשים הם כלי-כך מאורגנים ומסוכנים, איך זה שהם עושים כלי-כך הרבה טעויות, כמו להשתמש במשתיקול שניסו קודם והוא לא משתיק שום קול, ואחר-כך ארנו את הגופות בארגונים עם חותמת של בר-בקר, ואם זה לא הספיק, הם עוד לקחו כמה שקים עם חותמת של סלטי-לעובד. כלי-כך הרבה טעויות? זה מצביע על משהו אחר!

עורכי-הדין מטפלים בעניינים של אבא באיטליה גם כן הבינו שמיטרה-ישראל רוצה להושיב את אבא בבית-סוהר בכל מחיר, ולא יודוקא ביגלל עניין בר-בקר. הם הבינו זאת מהתיק העבה שהגיע למיטרה-איטליה, שם טירטו בפרטי-פרטים איך אבא חתך את הגופות בצורה הכי

מזועזעת. אבל זה לא היה הפרט העיקרי בתיק הגדול. מיטרה-ישראל טוענת שם שאבא אחראי לשבע רציחות אחרות ששתיים מהן קרו ב-1977, וכמו-כן למעשי בלתי-אנושית, רוצח חסר-מעצורים.

עורכת-הדין של אבא, עדנה קפלן, שנסעה לשוחח איתו וחיתה שם כמה ימים, גם היא ראתה את המיסמכים שבתיק הזה, אבל היא מטפלת רק בעניינים של אבא שקשורים לארץ.

כתוצאה מכל הפרוטוקול העבה הזה, עם השקרים, סגר מנהל-הכלא ברומא את אבא בתא מבודד. אחרי חודש התארגנו כמה אסירים שהכירו את אבא והתיידדו איתו, וניגשו לשוחח עם מנהל-הכלא. כל חצי שעה הם ביקשו אותו להחזיר את אבא לאגף הרגיל או לצרף שני אסירים אליו.

מנהל-הכלא, שלא הכיר את אבא, ניגש לראות אותו והופתע למצוא אדם חייכן, שקט וסימפאטי. הוא החזיר אותו לאגף הרגיל ואבא נמצא שם עד עכשיו.

אבא קורא הרבה ומשחק פינג-פונג, מישחק שהוא מצטיין בו. גם אצלנו בוויולה יש לו חדר מיוחד עם שולחן פינג-פונג. לפני שבוע היתה אליפות בית-הסוהר ואבא ניצח בכל המישחקים והוכתר כאלוף.

בסוף הביקור בכלא הרגשתי גם אני הקלה, ואני מחכה שאבא יגיע ארצה ושי יהיה לו כאן מישפטי-צדק. עורך-דין הסביר לי שהמישפט של אבא יהיה מישפט נפרד לגמרי מהמישפט של טוביה אושרי, אמא שגרה לאבא ועורכת-דין שאומרים שהיא הכי טובה, ואני מקווה שהיא תוכל לעזור לאבא.

אני יודעת שאבא שלי הוא אדם טוב במיוחד, ואני חושבת שכל מה שקרה לו זה מפני שהוא היה תמיד טוב מדי והאמין באנשים הלא-נכונים. נשמע אדוורד